

Iona și rămășița – asemănări frapante

9 februarie 2005

Gili Cârstea

Profetul Iona, despre care istoria a consemnat că nu a avut o “servire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său,” singura pe care Dumnezeu o poate primi, rămâne încă modelul pentru vocea profetică a ultimei generații.

Iată-l pe omul lui Dumnezeu, pe vârful dealului, necăjit că cerul nu s-a ținut de cuvânt. “Dacă tot nu dorea să-i nimicească pe acești destrăbălați închinători la idoli, de ce S-a mai obosit să mă trimită la ei cu o solie amenințătoare dar nesperioasă?” Groaza lui cea mai mare era că mass-media o să vuiască de isprava lui. Parcă vedea titlurile de pe prima pagină: “Imperiul păcălit de Iona,” sau “Profetul pierzării – profet mincinos,” sau “Ninive în sac și cenușă – naivitatea secolului.” Se gândea la ironiile și glumele care vor circula ani de zile prin universitățile din Ierusalim, la aplauzele cu care va fi primit în curtea templului sau la nominalizarea lui pentru titlul de cel mai hazos profet al tuturor timpurilor. Să mai repare ceva, să dea o dezmințire în presa din Ninive, era cam târziu, și chiar inutil. Ce să le spună? Că a fost o înțelegere greșită din partea lui, că era vorba de alt oraș sau de altă dată, că Dumnezeu se dovedise nesperios? Negreșit, Iona intrase în bucluc și nu găsea nici o ieșire convenabilă.

Adevărul este că solia era corectă, orașul și data corespundeau, iar efectul a fost exact cel scontat de dătorul soliei. Problema era că solul avea o concepție complet greșită despre caracterul și scopurile lui Dumnezeu în marea controversă.

Solia nu era, așa cum spera Iona, un anunț oficial și impersonal că cetatea Ninive va fi nimicită. Solia era o chemare a dragostei, o avertizare că locuitorii cetății sunt pe cale să sfâșie definitiv mantaua de har protector de deasupra lor prin determinarea cu care se alipesc de “idoli deșeți” care nu pot proteja împotriva calamităților naturale, împotriva nebuniei inimii omenești sau împotriva cruzimii Balaurului, stăpânul despot al omenirii rebele. Dar Iona nu cunoștea nici caracterul milos și nici caracterul drept al lui Dumnezeu. Dacă “Cei ce se lipesc de idoli deșeți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8) atunci “Cei ce se despart de idoli deșeți atrag îndurarea de la ei,” iar aceasta este justiție divină în cel mai pur sens al cuvântului, căci ea

este determinată de libertatea de alegere a individului, un principiu divin veșnic și real ca viața lui Dumnezeu. Iona nu concepea nici în ruptul capului acest gen de “dragoste neputincioasă” cu care Dumnezeu justifică intervenția Lui salvatoare în favoarea câinilor de asirieni. Nici prin cap nu-i trecea lui că dreptatea divină este exercitată în intervenții salvatoare și nu în incursiuni distrugătoare, așa cum citise el în Scriptură. Iona privea la Dumnezeu prin măhrama lui Moise. Și fugea îngrozit.

Dintr-o anumită perspectivă, la fel stă rămășița pe dealul din fața lumii, așteptând să se deruleze mai repede “semnele timpului,” ca cele șapte plăgi din Apocalips să cadă din sanctuarul ceresc peste batjocoritorii legii lui Dumnezeu. Rămășița se întrebă și ea ce se întâmplă cu solia, căci semnele timpului se tot succed de la cutremurul din Lisabona, dar ploaia, sigilarea și plăgile nu prea se zăresc la orizont. A înțeles ea greșit solia? Este vorba de altă dată sau altă generație? Este Dumnezeu nesperios când folosește expresia “curând,” fiind deci necesară înlocuirea numelui “adventist” din titulatura bisericii?

Nimic din toate acestea. Singurul motiv pentru care rămășița mai stă la umbra curcubetelui, necăjită că trece timpul iar prăpădul nu apare, este că ea are aceeași concepție greșită ca și Iona despre caracterul lui Dumnezeu. Ea a spus lumii că urmează un final cataclismic al istoriei omenirii, dar greșește fatal insistând că dezastrele vor fi opera lui Dumnezeu. Nici profetul sfârșitului nu vede că “cei ce se lipsesc de idoli deșertți îndepărtează îndurarea de la ei,” și că nimicirile planetare care au început să ne lovească sunt cauzate de idolii noștri moderni, care au alungat “îndurarea” – harul protector al lui Dumnezeu – de pe pământ.

Datorită gafei lui Iona, pe care rămășița o perpetuează cu nonșalanță, lumea de azi, deși se află sub aceeași amenințare ca Ninive, refuză pocăința eficientă care i-a salvat pe asirieni. Neprihănirea lui Hristos nu va putea fi apreciată corect ca fiind “puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Rom 1:16) până când vocea profetică trimisă de Dumnezeu nu va spune lumii că “Dumnezeu așteaptă de la toate creaturile Sale o servire din dragoste – servire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește plăcere într-o ascultare forțată, ci oferă tuturor o voință liberă, ca ei să-I poată servi de bunăvoie” (PP34).

Oarbă la asemenea concepte înalte, rămășița stă la umbra curcubetelui denominațional și numără dezastrele zilnice, fără să recunoască tragedia veacurilor, că a rămas “ca o colibă în vie, ca o covercă într-un câmp de castraveți, ca o cetate împresurată,” ameiindu-se din punga otrăvită pe care i-o administrează lumea periodic, invitând-o la marile sfaturi unde se visează viitorul fericit și prosper al omenirii.